

Svami Shivananda | We know
books

KARMA ŞI BOLILE

● Lambodar
2024

CUPRINS

Karma și bolile / 3

Acțiuni și bolile ce survin în această
existență sau în viețile viitoare / 21

Karma și nașterea / 43

Karma și iadurile / 63

LIBRIS

We know
books

KARMA ȘI BOLILE

În zilele noastre este destul de obișnuit să auzim că *Puranele* sunt scripturi ce nu prezintă încredere și că ele conțin exagerări nesfârșite despre foarte multe aspecte. Aceste critici spun că *Puranele* conțin exagerări grosolane și încercări absurd de puerile de a-l convinge în mod lingușitor pe cititor cu descrieri grandioase ale Regiunilor Cerești și ale plăcerilor aflate acolo, sau de a-l intimida cu imaginilor îngrozitoare ale focurilor iadului și ale chinurilor de acolo. A critica un subiect necesită foarte puțină inteligență. Pentru simpla și directă condamnare a ceva, fără să se ia în considerare și avantajele și dezavantajele subiectului, există latura înnăscută a minții umane. Dar chiar și pentru acești părtinitori, o simplă considerare atentă a *Puranelor*

le poate dezvălui faptul că scriitorii înțelepți ai scripturilor au avut un scop anume pentru a prezenta aceste aspecte în maniera în care făcut-o. Ei au subliniat în mod specific și au pus accentul pe anumite subiecte, având în vedere un anumit țel clar definit. Mai presus de descrierile detaliate ale karmei și ale consecințelor sale se află o psihologie perspicace și o perspectivă ce are o finalitate practică.

Până la atingerea realizării Sinelui, adică până la dobândirea Cunoașterii Absolute, vor exista mereu fluxuri și refluxuri, oscilarea constantă între umanul și animalul din fiecare ființă umană. Fiara sau partea grosieră nu este niciodată complet absentă sau depășită, decât atunci când ființa atinge realizarea ultimă a Dumnezeirii. Atât

LIBRIS | We know books

timp cât există partea umană, va există alături și partea animală, predominând când una, când cealaltă. Doar atunci când *jiva* sau sufletul individual ajunge dincolo de ambele laturi, când se transformă și se stabilește în al treilea aspect al naturii ființei – ce fusese până atunci adormit, latent, și anume aspectul dumnezeiesc, *jiva* devine *mriga-nara-atita*. După aceea nu va exista această bătălie hotărâtoare între aspectul uman și cel animal pentru prioritate și dominanță asupra conștiinței sufletului. Căci atunci însuși Kshetrajna (Purusha, Spiritul) cel dumnezeiesc domnește asupra lui *kshetra* (materia, trupul).

Prin urmare, până când nu este atinsă această stare, descoperim că ființa este când animală, când umană, în funcție

de *vritti*-ul (gândul) care o stăpânește. Ființa se arată a fi când nobilă, când meschină, alternativ. Ea oscilează între sublim și banalitate. Cele două laturi ale sale reacționează la stimulii externi în propriile moduri distincte. Și exact în același mod, doar anumite moduri specifice de abordare exterioară reușesc să evoce răspunsul dorit de la aceste aspecte duale ale conștiinței ființei. Prin urmare, remarcăm că la persoanele care au evoluat și au dobândit o măsură destul de mare de *sattva* (puritate, luminozitate), rafinement, educație și caracter elevat, impulsurile grosiere și tentațiile degenerate nu au efect asupra lor. Aceste aspecte joase reușesc doar în situațiile excepționale, când persoana se află din nefericire într-un moment rar de slăbiciune,

cauzat de reînsuflețirea *samskara*-urilor (tendințelor subconștiente). Așa cum în naturile grosiere asemenea tentații provoacă imediat și spontan haos, tot astfel impulsurile nobile influențează imediat natura elevată, dar nu reușesc să evoce nicio reacție în persoana grosieră, care are o mentalitate inferioară, animalică. Aceasta a condus la zicala din limba marathi, „Cizmarul se închină la Divinitate cu ajutorul pantofilor”; sau zicala din limba tamilă, „Fără baston maimuța nu poate dansa”. La fel se petrece și cu sentimentele nobile, așa cum este amplu exemplificat de psihologia excesivă aplicată de celebrul dr. Thomas Arnold al școlii din Rugby, menită să evoce cele mai bune instincte în băieții săi. Nu mai puțin frapant este exemplul istoric al lui

Marc Antoniu, care își exercita elocvența provocatoare și persuasivă asupra audienței romane, incitând în mod subtil mai întâi latura umană, pentru a evoca compasiunea, trezind apoi o furie răzbunătoare, incitând latura animalică și stările de furie și violență.

Exact acest gen de perspectivă profund umană și de psihologie admirabil de pătrunzătoare se află la baza ideilor despre iad și răsplată din religia hindusă puranică. Căci se știe că bivolul nu se urnește cu un fluierat blând, ci cu atingerea biciului. Știm de asemenea că în ajunul construcției marelui pod spre Lanka, când cererile nu au reușit să-l facă pe regele oceanului să se comporte în mod adecvat, Rama a tras o săgeată de furie. În secunda următoare regele Sagara s-a aplecat

rugător, cu mâinile împreunate, în fața lui Rama. În același mod, pentru a-l îndemna pe om către fapte nobile, către o aspirație elevată și o conduită dreaptă, înțelepții puranici i-au așternut perspective strălucitoare și au expus beneficiile și binecuvântările nebănuite ale unei vieți drepte. Aici au căutat să invoce latura umană a ființei. Dar atunci când omul s-a complăcut în păcate extreme și în fapte bestiale, lascive și grosiere, au știut că problema nu putea fi abordată cu blândețe. Fiara putea fi stăpânită doar printr-o descriere vie și reală a rezultatelor inevitabile ale acțiunilor sale. Aici este important să notăm că înțelepții nu au exagerat și nici nu au expus aspecte false, ci au subliniat și au oferit o importanță specială problemei, prezentând-o în